

sumus, alius tardius ambulat, alius celerius. Excitandi sunt ergo remanentes, retrò redeuntés revocandi, errantes in viam ducendi, tardi exhortandi, celeres imitandi. Qui non proficit, remansit in viâ: qui fortè à meliore proposito declinat ad id quod deterius reliquerat, reversus est retrò: qui fidem deserit, à viâ erravit.... Quis est qui non proficit? Qui se putaverit esse sapientem; qui dixerit: Sufficit mihi quod sum, qui non dicit cum Apostolo, Philipp. 3: *Unum autem, quae quidem retrò sunt obliviscens, ad ea verò quae sunt priora extendens me ipsum, ad destinatum persequor, ad bravium supernae vocationis Dei in Christo Jesu. Qui sunt retrò redemptes? Qui ex continentia revertuntur in immunditiam, qui ex sancto et singulari bono proposito virginitatis divertuntur in turpitudines voluptatis, et corrupta mente contumunt simul et carnem. Hos increpat Apostolus Petrus, dicens: *Melius erat illis non cognoscere viam justitiae, quam post agnitionem retrorsum reverti.* O malum, retrò respicere! Uxor enim Loth, quae liberata à Sodomitibus, contra praeceptum retrò respexit, quod evaserat perdidit. Nec immerito in statam salis repente conversa est, ut fatuus suo etiam exemplo condiret. Qui sunt et aberrantes? Omnes haereticis, qui relicta veritas viâ errando per desertum latrocinantur et animas captant in peccatis, praepeditante ne quis ad patriam valeat pervenire: effecti lupi semitari dicuntur ovinâ pelle, cum sint intus lupi rapaces; praedicantes Christum viam, et qui eos sequuntur ducentes ad mortem. »*

Vers. 8. — *Dicit ei Philippus: Domine, ostende nobis Patrem, et sufficit nobis.* Deus totum hominis, qui reperit in bonis desiderium nostrum. Praeter illum, qui solus verum summum bonum est, nihil desiderandum. Quid ergo res creatas, temporales, perituras quarimus? *Animam Dei capacem quidquid Deo minus est non implebit.* Sanandus et purgandus est per fidem et charitatem oculus cordis, ut videre possimus Deum sicuti est, similes ei per gratiam consummatam effecti.

Vers. 9. — *Dicit eis Jesus: Tanto tempore vobiscum sum, et non cognovistis me?* etc. Tanto tempore Deus nobiscum est, per creaturas suas nobis potentiam suam, sapientiam, providentiam, bonitatem demonstrans; suis nos cumulans beneficiis, per legem suam et Evangelium nos docens, per gratiae suae inspirationes nos urgens, per flagella sua nos admonens, ut eum velut Deum nostrum ac Dominum cognoscamus, ut ei tanquam Patri nostro obediamus: et tamen nondum cognovimus eum, ut par est, cognitione cum amore et bonis operibus conjuncta. Isai. 1: *Cognovit vos possessorem suum, et animus praesepe domini sui: Israel autem me non cognovit, et populus meus non intellexit. Filios matrici, et exaltati, ipsi autem spreverunt me.*

Vers. 13. — *Et quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam: ut glorificetur Pater in Filio.* 4° Ut obtineatur miracula, eum firmâ fide et fiducia filiali à Patre postulanda sunt per Filium ejus Jesum Christum Dominum nostrum, per ejus mysteria et merita, inaudit amoris ejus erga Patrem, zeli ejus pro gloria

Patris, sacrificii pro Ecclesiâ suâ ab ipso oblati, 2° Sanctos miracula facere minime credendum est, sed Deum per intercessionem sanctorum. *Et quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam.* 3° Sola Dei gloria, non temporalis utilitas nostra quaerenda est. Dei enim omnipotentia humana cupiditati non servit, sed omnia propter unam ejus gloriam operatur, qui rerum omnium principium et finis est. *Ut glorificetur Pater in Filio.*

Vers. 14. — *Si quid petieritis me in nomine meo, hoc faciam.* Cur non semper exaudimur Deum orantes, nisi quia male petimus? *Petit et non accipit, ait S. Jacobus apostolus, c. 4, eò quod male petatis, ut inveniatis in concupiscentiis vestris.* Male ergo usus eo quod vult accipere, Deo potius miserante non accipit. *Proinde si hoc ab illo petitur unde homo ledatur excidit, magis metuendum est ne quod possit non dare proptius, det iratus.* Sic Israelitis manna caeleste fastidientibus, et carnes culpabili concupiscentiâ petentibus, concessit Deus magno eorum malo quod petebant. *Si quid petieritis me in nomine meo, qui Salvator sum vester, si quid ad salutem vestram necessariam aut utile. Nam quodcumque petimus adversis utilitatem salutis, non petimus in nomine Salvatoris.* « Et tamen ipse Salvator est, non solum quando facit quod petimus, verum etiam quando non facit: quoniam quod videt peti contra salutem, non faciendo potius se exhibet Salvatorem. *Novi enim Medicus quid pro sua, quid contra suam salutem poscat aegrotus: et ideo contraria poscentis non facit voluntatem, ut faciat sanitatem...* Propterea non solum Salvator, sed etiam Magister bonus, ut faciat quodcumque petierimus, in ipsa oratione quam nobis dedit, docuit quid petamus: ut etiam sic intelligamus non petere nos in nomine Magistri, quod petimus praeter regulam ipsius magisterii. Quae autem in nomine ejus petimus, etsi non tunc quando petimus facit, sed tamen facit. Neque enim quia petimus ut veniat regnum Dei, propterea non facit quod petimus, quia non statim cum illo in aeternitate regnamus. *Differunt enim quod petimus, non negatur.* Verumtamen orantes tanquam seminantes, non deficiamus, tempore enim proprio metemus.

Vers. 15. — *Si diligitis me, mandata mea servate.* Nemo Deum diligit, qui mandata ejus non servat: nemo Dei mandata verè et ut par est servat, nisi qui Deum diligit. Observantia legis, prolatio est dilectionis: dilectio principium est hujus observantiae. Servus quisolo timore poenae legem exterius observat: et mercenarius, qui temporalium commodorum intuitu; seipsum duntaxat, non Deum amat; hypocrite sunt, externi duntaxat operis speciem Deo tribuunt, cor autem eorum longe est ab eo, et in creaturâ delixum. « Charitatem operum eum fide conjungere » ait S. Cyrillus, lib. 9 in Joannem, « iis tantum congrui qui verè diligunt Deum. Quocirca demonstratio charitatis, et perfectissima ratio fidei, est evangelicorum dogmatum, divinarumque praeceptorum observatio. *Non omnis qui dicit mihi, Domine, intrabit in regnum caelorum, sed qui facit voluntatem Patris mei...*

Qui dicit: *Diligo Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est.* « Quid boni faceremus, nisi diligeremus? » inquit S. Augustinus, lib. de Gratia Christi, c. 26; aut quomodo bonum non facimus, si diligamus? est enim Dei mandatum videtur aliquando à non diligentiibus, sed à timentibus fieri: tamen ubi non est dilectio, nullum bonum opus imputatur, nec rectè bonum opus vocatur. »

Vers. 16, 17. — *Et ego rogabo Patrem, et alium Paraclëtum dabit vobis, ut maneat vobiscum in aeternum, Spiritum veritatis, quem mundus non potest accipere.* Spiritus sanctus fideles consolatur: 1° inspirando illis fiduciam Deum interpellandi ut Patrem optimum et beneficentissimum, in quo clamamus, *Abba, Pater*; 2° honorum caelestium ac aeternorum amorem inspirando; 3° victores illos efficiendo tentationum et peccati, quo uno malo affligi debent. Missio et donatio Spiritus sancti, fructus est laborum, orationum, passionis, et mortis Christi: qui et pro nobis Patrem semper interpellat ut pontifex noster, ut Paraclëtum Spiritum sanctum det nobis, illumque unâ cum Patre nobis donat, ut maneat nobiscum in aeternum, si tamen dilectores mundi non simus. Hunc enim mundus accipere non potest. Nam dilectioni hujus mundi, quae, ut minuat et consumatur in nobis, continuo laborare debemus, contraria est dilectio Dei, quae diffunditur in coribus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis.

Verum, inquit, quomodo Christus imperat discipulis ut diligant eum, et ejus mandata servent, ut accipiant Spiritum sanctum, quem nisi haberent, profecto diligeret, et mandata servare non possent? Respondetur, « Spiritum sanctum jam habere qui diligit, et habendo mereri ut plus habeat, et plus habendo plus diligit. Jam itaque habebant Spiritum discipuli, quem Dominus promittebat, sine quo eum Dominum non dicebant; nec tamen eum adhuc habebant, sicut eum Dominus promittebat. Habebant minus, dandus erat amplius. Habebant occultè, accepturi erant manifestè: quia et hoc ad majus donum Spiritus sancti pertinebat, ut eis innotesceret quod habebant. De quo numere loquens Apostolus ait, 1 Cor. 2, 12: *Nos autem non spiritum hujus mundi accipimus, sed Spiritum qui ex Deo est, ut sciamus quae à Deo donata sunt nobis.* » Haec sunt Augustini, tract. 75 in Joannem.

Vers. 18. — *Non vos relinquam orphanos; venio ad eos.* Pupilli facti sumus, sed non absque patre; quamvis enim corporalem ac visibilem praesentiam nobis subtraxerit Dominus Jesus, nobis tamen invisibiliter adest: nobiscum est omnibus diebus usque ad consummationem saeculi. Per fidem praesens est nobis Pater noster, in corporis et sanguinis sui Sacramento reipsa nobis praesens est: per gratiam sanctificantem et charitatem ad nos venit, et in nobis manet. Illam invocamus, illius adventum et praesentiam desideramus, cum fiducia dicentes: *Orphano tu eris adjutor, Psal. 9, 14. Veni, Domine Jesu, et non derelinquas nos orphanos*

in hoc exilio. Imple quod promisisti, da ut impleamus et periciamus quod iussisti.

Vers. 19. — *Adhuc modicum, et mundus me jam non videt: vos autem videtis me, quia ego vivo, et vos vivetis.* Modicum illud quam longum Dominum Jesum monstrat: 1° Temporis brevitatis, quod ad finem vite nostrae superest, consolari debet justos in persecutionibus et rebus adversis. Tempus breve est, quantumvis longa sit vita; modicum est, si cum aeternitate comparetur; transit sicut umbra: et post modicum illud tempus, si justè, sobriè et piè vixerimus, expectantes beatam spem, et adventum gloriae magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi, Deum ut in se est videbimus; Christum Jesum semper videbimus non solum in formâ hominis, quam pro nobis assumpsit, sed etiam in formâ Dei, et cum illo aeternum regnabimus. *Vos autem videtis me, quia ego vivo, et vos vivetis.* « Quia ille vivit, ideo et nos vivemus. Pro hominem quippe mors, et pro hominem resurrectio mortuorum. Sicut enim in Adam omnes moriuntur, sic in Christo omnes vivificabuntur, 1 Cor. 15, 21, 22. Quoniam nemo ad mortem nisi per illum, nemo ad vitam nisi per Christum. Quia nos vivimus, mortui sumus quia vivit ipse, vivemus nos. » Ita S. Augustinus, tract. 75 in Joannem. *Mortui sumus illi, quando vivimus nobis: quia verò mortuus ille pro nobis, et sibi vivit et nobis.* Quia enim vivit ille, et nos vivemus. *Nam sicut per nos mortem habere potuimus, non sic et vitam per nos habere possimus.*

Vers. 21. — *Qui habet mandata mea, et servat ea, ille est qui diligit me. Qui autem diligit me, diligitur à Patre meo: et ego diligam eum, et manifestabo ei me ipsum.* « Qui habet in memoria, ait S. Augustinus, ibid., et servat in vita; qui habet in sermonibus, et servat in moribus; qui habet audiendo, et servat faciendo; aut qui habet faciendo, et servat perseverando; ille est qui diligit me. *Opere est demonstranda dilectio ut non sit infructuosa nominis appellatio...* Et ego diligam eum, et manifestabo ei meipsum. Diligam et manifestabo, id est, ad hoc diligam, et manifestem. Nunc enim ad hoc dilexit, ut credamus, et mandatum fidei teneamus: tunc ad hoc diligit, ut videamus, et ipsam visionem mercedem fidei capiamus. »

Vers. 23, 24. — *Si quis diligit me sermonem meum servabit, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus.* — S. August., tract. 76 in Joannem: « Dilectio sanctos disceat à mundo, quae facit unanimes habitare in domo. In qua domo facit Pater et Filius mansionem; qui donant et ipsam dilectionem, quibus donent in hoc etiam ipsam suam manifestationem. *Et ad eum veniemus, etc.* Deus Trinitas Pater et Filius et Spiritus sanctus veniunt ad nos, dum venimus ad eos: veniunt subiectus veniunt ad nos, dum venimus ad eos: veniunt illuminando, venimus obediendo; veniunt implendo; venimus capiendo: ut sit nobis eorum non extranea visio, sed interna; et in nobis eorum non transitoria mansio, sed aeterna. *Qui non diligit me, sermones meos non servat.* Hi sunt dilectores mundi, qui Patrem et Spiritum sanctum nunquam vident: Filium autem non ut beatificatur,

sed ut judicentur, ad modicum vident, nec ipsi in formâ Dei, in quâ est cum Patre et Spiritu sancto pariter invisibilis; sed in formâ hominis, in quâ esse voluit mundo patiendo contemptibilis, judicando terribilis.

Vers. 25. — *Paracletus autem Spiritus sanctus, quem mittet Pater in nomine meo, ille vos docebit omnia, et suggeret vobis omnia quaecumque dixerit vobis.* Ad omne opus bonum ac salutare necessaria nobis est gratia Spiritus sancti. Mentis necessaria est ut Dei voluntatem cognoscat; voluntati, ut Dei legem diligat; memoriæ ut omnium quæ ad scientiam salutis pertinent recorderetur. Unde Apostolus ad Ephesios scribens, cap. 1, v. 15 et seq., ait: *Propterea et ego audiens fidem vestram, quæ est in Domino Jesu, et dilectionem in omnes sanctos, non cesso gratias agens pro vobis, memoriam vestri faciens in orationibus meis; ut Deus, Domini nostri Jesu Christi Pater gloriæ, det vobis Spiritum sapientiæ et revelationis, in agnitione ejus: illuminatos oculos cordis vestri, ut sciatis quæ sit spes vocationis ejus, et quæ divitiæ gloriæ hereditatis ejus in sanctis et quæ sit supereminens magnitudo virtutis ejus in nos, qui credimus secundum operationem potentiæ virtutis ejus, quam operatus est in Christo, suscitans illum à mortuis, et constituens ad dexteram suam in caelestibus, supra omnem principatum et potestatem, et virtutem, et dominationem, et omne nomen quod nominatur, non solum in hoc seculo, sed etiam in futuro. In istorum revelatione, quæ per Spiritum sanctum in vobis perficitur, incarnationis altitudinem, et absconditi mysterii vim spectamus. Quod autem ipsius Christi presentiam et virtutem implet Spiritus ejus in sanctis inhabitans, et cuncta doceat quaecumque ad hominum salutem necessaria, et in memoriam opportunè revocet quaecumque deest Dominus Jesus, idem Apostolus explicat dicens, Ephes. 3, 15: *Hujus rei gratiâ stecto genua meæ ad Patrem Domini nostri Jesu Christi, ex quo omnis paternitas in cælis et in terrâ nominatur, ut det vobis secundum divitiis gloriæ suæ, virtute corroborari per Spiritum ejus in interiorum hominum, Christum habitare per fidem in cordibus vestris; in charitate radicatis et fundatis, ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis, quæ sit latitudo, et longitudo, et sublimitas, et profunditas; scire etiam supereminentem scientiæ charitatem Christi, ut impleamini in omnem plenitudinem Dei.**

Vers. 27. — *Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis; non quomodo mundus dat, ego do vobis.* Christus Jesus pacem nobis relinquit iturus, ait S. August., tract. 77 in Joan., pacem suam nobis dabit in fine venturæ. Pacem nobis relinquit in hoc seculo, pacem suam nobis dabit in futuro seculo. Pacem suam nobis relinquit, in quâ manentes hostem vincimus; pacem suam nobis dabit, quando sine hoste regnabimus. Pacem relinquit nobis, ut etiam hic invicem diligamus; pacem suam nobis dabit, ubi nunquam dissentire possimus. Pacem relinquit nobis, ne de oculis nostris invicem judicemus, cum in hoc sumus mundo; pacem suam dabit nobis, cum manifestabit cogitationes cordis, et tunc lans erit unicuique à Deo. Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis. An fortè pacem suam eam voluit

intelligi qualem habet ipse? Pax verò ista quam nobis relinquit in hoc seculo, nostra est potius dicenda quam ipsius. Illi quippe nihil repugnat in se ipso, qui nullum habet omnino peccatum; nos autem talem pacem nunc habemus, in quâ adhuc dicamus: *Dimitte nobis debita nostra.* Est ergo nobis pax aliqua, quoniam condelectamur legi Dei secundum interiore hominem: sed non est plena, quia videmus aliam legem in membris nostris repugnantem legi mentis nostræ. Item inter nos ipsos est nobis pax, quia invicem nobis credimus quod invicem diligamus: sed nec ipsa plena est, quia cogitationes cordis nostri invicem non videmus; et quedam de nobis quæ non sunt in nobis, vel in melius invicem, vel in deterius opinamur. Si tenerimus usque in finem qualem ab illo accepimus, qualem habet habebimus, ubi nihil nobis repugnet ex nobis, et nihil nos invicem lateat in cordibus nostris. Sic tenemus pacem, ubi adversariam concorditer vincimus, ut desideremus pacem ubi adversariam non habebimus.

Non quomodo mundus dat, ego do vobis. Homines qui diligunt mundum propterea dant sibi pacem, ut sine molestiâ litium atque hellorum, non Deo, sed amico suo mundo fruantur; et quando iustus dant pacem ut non eos persequantur, pax non potest esse vera, ubi non est vera concordia, quia disjuncta sunt corda. Nos ergo quibus Christus pacem relinquit, et pacem suam dat, non sicut mundus, sed sicut ille per quem factus est mundus, ut concordet simus, jungamus invicem corda, et cor unum sursum habeamus, ne corrumpatur in terrâ.

Vers. 28. — *Si diligereis me, gauderetis mihi quæ vado ad Patrem.* Natura scilicet humane gratulanda est, eò quod sic assumpta est à Verbo unigenito, ut immortalis constitueretur in cælo, atque ita fieret terra sublimis, ut incorruptibilis pulvis sederet ad dexteram Patris. Hoc enim modo se iturum dixit ad Patrem. Nam profectò ad illum ibat qui cum illo erat. Sed hoc erat ire ad eum et recedere à nobis, mutare atque immortale facere quod mortale suscepit ex nobis, et levare in cæelum per quod fuit in terrâ pro nobis. Quis non hinc gaudeat qui sic diligit Christum, ut et suam naturam jam immortalem gratuletur in Christo, atque id se speret futurum esse per Christum? Gloria enim capitis, principium et pignus est gloriæ corporis.

Vers. 30, 31. — *Veni enim princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam.* Diabolus princeps eorum omnium est qui diligunt mundum, et ejus spiritu ducuntur, ejusque concupiscentiæ, pravis legibus et corruptis moribus se conformant. Miserrimi sunt, qui diaboli faciunt voluntatem, à quo captivi ducuntur. Verùm diabolus non habet quidquam in eorum animabus, qui secundum Evangelium vivunt, qui mundo et pompis ejus, verbis et factis renuntiaverunt, qui Spiritum Christi habent; qui bellum gerunt cum vitis et concupiscentiis; quorum in cordibus Christus habitat per fidem et charitatem, et qui mandata Dei fideliter observando, se illum vere ac sincerè diligere probant. Et ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Princeps hujus mundi nihil habebit in nobis, nisi

velimus. Nihil enim juris habet in nobis nisi per peccatum: quod voluntariè et liberè committimus. Nihil juris habet in nobis, si demundo non sinas, si mundum non

CAPUT XV.

1. Ego sum vitis vera, et Pater meus agricola est.
2. Omnem palmeum in me non ferentem fructum, tollet eum; et omnem qui fert fructum, purgabit eum, ut fructum plus afferat.
3. Jam vos mundi estis, propter sermonem quem locutus sum vobis.
4. Manete in me, et ego in vobis. Sicut palme non potest ferre fructum à semetipso, nisi manserit in vitis: sic nec vos, nisi in me manseritis.
5. Ego sum vitis, vos palmites: qui manet in me, et ego in eo, hic fert fructum multum: quia sine me nihil potestis facere.
6. Si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palme, et aresecit, et colligent eum, et in ignem mittent, et ardet.
7. Si manseritis in me, et verba mea in vobis manserint, quodecumque volueritis, petetis, et fiet vobis.
8. In hoc clarificatus est Pater meus, ut fructum plurimum afferatis, et efficiamini mei discipuli.
9. Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos. Manete in dilectione meâ.
10. Si precepta mea servaveritis, manebitis in dilectione meâ, sicut et ego Patris mei precepta servavi, et maneo in ejus dilectione.
11. Hæc locutus sum vobis ut gaudium meum in vobis sit, et gaudium vestrum impleatur.
12. Hoc est preceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.
13. Majorem hæc dilectionem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro amicis suis.
14. Vos amici mei estis, si feceritis quæ ego præcipio vobis.
15. Jam non dicam vos servos, quia servus nescit quid faciat dominus ejus: vos autem dixi amicos, quia omnia quaecumque audivi à Patre meo, nota feci vobis.
16. Non vos me elegistis, sed ego elegeri vos: et posui vos ut eatis, et fructum afferatis, et fructus vester maneat: ut quodecumque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis.
17. Hæc mando vobis, ut diligatis invicem.
18. Si mundus vos odit, scitote quia me priorem vobis odio habuit.
19. Si de me mundo fuissetis, mundo quod sum erant diligeret: quia verò de mundo non estis, sed ego elegeri vos de mundo, propterea odit vos mundus.
20. Mementote sermonis mei, quem ego dixi vobis: Non est servus major domino suo. Si me persecuti sunt, et vos persequuntur: si sermonem meum servaverint, et vestrum servabunt.

CHAPITRE XV.

1. Je suis la vraie vigne, et mon Père est le vigneron.
2. Il retranchera toutes les branches qui ne portent point de fruit en moi, et il taillera toutes celles qui portent du fruit, afin qu'elles en portent davantage.
3. Vous êtes déjà purs, à cause de la parole que je vous ai dite.
4. Demeurez en moi, et moi en vous. Comme la branche de la vigne ne saurait porter de fruit d'elle-même, mais qu'il faut qu'elle demeure unie au cep: ainsi vous ne pouvez porter aucun fruit, si vous ne demeurez en moi;
5. Je suis le cep de la vigne, et vous êtes les branches. Celui qui demeure en moi, et en qui je demeure, porte beaucoup de fruit; car vous ne pouvez rien faire sans moi.
6. Si quelqu'un ne demeure pas en moi, il sera jeté dehors comme un sarment inutile; il séchera, et on le ramassera, et on le jettera au feu, et il brûlera.
7. Si vous demeurez en moi, et que mes paroles demeurent en vous, vous demanderez tout ce que vous voudrez, et il vous sera accordé.
8. La gloire de mon Père est que vous rapportiez beaucoup de fruit, et que vous deveniez mes disciples.
9. Je vous ai aimés comme mon Père m'a aimé. Demeurez dans mon amour.
10. Si vous gardez mes commandements, vous demeurerez dans mon amour, comme j'ai moi-même gardé les commandements de mon Père, et que je demeure dans son amour.
11. Je vous ai dit ces choses, afin que ma joie demeure en vous, et que votre joie soit accomplie.
12. Le commandement que je vous donne, est de vous aimer les uns les autres comme je vous ai aimés.
13. Personne ne peut avoir un plus grand amour que de donner sa vie pour ses amis.
14. Vous êtes mes amis, si vous faites ce que je vous commande.
15. Je ne vous appellerai plus désormais serviteurs, parce que le serviteur ne sait ce que fait son maître; mais je vous ai appelés mes amis, parce que je vous ai fait connaître tout ce que j'ai appris de mon Père.
16. Ce n'est pas vous qui m'avez choisi, mais c'est moi qui vous ai choisis: et je vous ai établis, afin que vous marchiez et que vous rapportiez du fruit, et que votre fruit demeure toujours, afin que mon Père vous donne tout ce que vous lui demanderez en mon nom.
17. Ce que je vous commande, est de vous aimer les uns les autres.
18. Si le monde vous hait, sachez qu'il m'a hait avant vous.
19. Si vous êtes du monde, le monde aimerait ce qui serait à lui; mais parce que vous n'êtes point du monde, et que je vous ai choisis du milieu du monde, c'est pour cela que le monde vous hait.
20. Souvenez-vous de la parole que je vous ai dite: Le serviteur n'est pas plus grand que son maître. S'ils m'ont persécuté, ils vous persécuteront aussi; s'ils ont gardé mes paroles, ils garderont aussi les vôtres.